

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și nouă

Dezvăluirea ciclului generațional: Cele patru urâciuni ale adventismului

Jeff Pippenger

2024-02-02

Dumnezeu nu Se schimbă niciodată și, prin urmare, Adventismul este judecat în a patra sa generație.

‘Și El a chemat pe omul îmbrăcat în in, care avea la coapsă călimara de scriitor; iar Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și strigă din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei. Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe, nici să nu aveți milă; ucideți cu desăvârșire bătrân și tânăr, fecioare, prunci și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Sfântul Meu Locaș. Atunci au început cu bătrânii care erau dinaintea casei.’

Isus este pe punctul de a părăsi propiciatoriul din sanctuarul ceresc, ca să îmbrace veșmintele răzbunării și să-Și verse mânia în judecăți asupra celor care nu au răspuns la lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o. 'Fiindcă sentința împotriva unei fapte rele nu este adusă curând la îndeplinire, de aceea inima fiilor oamenilor este pe deplin îndreptată să facă răul.' În loc să fie înmuiați de răbdarea și îndelunga îngăduință pe care Domnul a manifestat-o față de ei, cei ce nu se tem de Dumnezeu și nu iubesc adevărul își întăresc inimile în calea lor rea. Dar există hotare chiar și pentru îngăduința lui Dumnezeu, iar mulți trec dincolo de aceste granițe. Au depășit limitele harului și, prin urmare, Dumnezeu trebuie să intervină și să-Și apere onoarea Sa.

Despre Amoriți Domnul a zis: "În al patrulea neam ei se vor întoarce aici, căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină." Deși acest neam se remarcă prin idolatria și stricăciunea sa, încă nu-și umpluse paharul nelegiurii, iar Dumnezeu nu avea să dea poruncă pentru nimicirea lui cu desăvârșire. Poporul trebuia să vadă puterea divină manifestată într-un chip vădit, pentru ca să rămână fără cuvânt de apărare. Creatorul plin de compasiune era dispus să îndure nelegiuirea lor până la al patrulea neam. Atunci, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Lui aveau să se abată asupra lor.

Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit ține încă deschisă o socoteală cu toate neamurile. Câtă vreme îndurarea Lui este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating o anumită limită pe care Dumnezeu a stabilit-o, lucrarea mâniei Sale începe. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu mai există mijlocire în favoarea lor pentru îndurare.

Profetul, privind de-a lungul veacurilor, a avut această vreme înfățișată în vedenia sa. Neamurile acestui veac au fost beneficiarii unor îndurări fără precedent. Cele mai alese binecuvântări ale cerului le-au fost dăruite, dar mândria sporită, lăcomia, idolatria, disprețul față de Dumnezeu și nerecunoștința josnică sunt scrise împotriva lor. Ele își încheie degrabă

socoteala cu Dumnezeu.

Dar ceea ce mă face să tremur este faptul că aceia care au avut cea mai mare lumină și cele mai mari privilegii au ajuns să fie întinați de nelegiuirea care domnește. Influențați de nelegiuiri din jurul lor, mulți, chiar dintre cei care mărturisesc adevărul, s-au răcit și sunt purtați la vale de puternicul curent al răului. Disprețul universal aruncat asupra adevăratei evlavii și sfințenii îi conduce pe cei care nu se află într-o strânsă legătură cu Dumnezeu să-și piardă reverența față de legea Sa. Dacă ar urma lumina și ar asculta de adevăr din inimă, această lege sfântă li s-ar părea cu atât mai prețioasă atunci când este astfel disprețuită și dată la o parte. Pe măsură ce lipsa de respect față de legea lui Dumnezeu devine mai vădită, linia de demarcație dintre păzitorii ei și lume devine mai distinctă. Iubirea pentru preceptele divine crește într-o clasă pe măsură ce disprețul față de ele crește în cealaltă clasă.

Criza se apropie cu repeziciune. Cifrele care cresc vertiginos arată că vremea cercetării lui Dumnezeu aproape a sosit. Deși El este reticent în a pedepsi, totuși va pedepsi, și aceasta degrabă. Cei care umblă în lumină vor vedea semnele primejdiei care se apropie; dar nu trebuie să stea liniștiți, într-o așteptare nepăsătoare a pieirii, mângâindu-se cu credința că Dumnezeu Își va adăposti poporul în ziua cercetării. Nicidecum. Ei ar trebui să înțeleagă că datoria lor este să lucreze cu sârguință pentru a-i salva pe alții, căutând, cu credință puternică, ajutor la Dumnezeu. 'Rugăciunea fierbinte și lucrătoare a celui neprihănit are mare putere.'

Aluatul evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și apăsarea Bisericii sunt cele mai mari, mica ceată care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar, mai ales, rugăciunile lor se vor înălța pentru Biserică, fiindcă membrii ei umblă după felul lumii.

Rugăciunile stăruitoare ale acestor puțini credincioși nu vor fi zadarnice. Când Domnul va veni ca Răzbunător, El va veni totodată ca Ocrotitor al tuturor celor care au păstrat credința în curăția ei și s-au păzit neîntinați de lume. Atunci Dumnezeu a făgăduit să-Și răzbune aleșii Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei.

„Porunca este: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile bărbaților care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.’ Acești oameni care suspinau și gemeau vestiseră cuvintele vieții; mustraseră, sfătuiseră și imploraseră. Unii care Îl necinsteau pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți încă păstrau formele religiei, puterea și prezența Lui lipseau.” Mărturii, volumul 5, 207-210.

Ilustrarea judecății lui Dumnezeu pe care Sora White o identifică în pasaj este judecata adusă asupra cetății Ierusalimului, care, în zilele din urmă, este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Judecata se încheie odată cu legea duminicală, căci atunci se întipăresc pecetea lui Dumnezeu și semnul fiarei. Capitolul opt din Ezechiel identifică patru urâciuni care se intensifică. Primul verset subliniază că vedenia trebuie înțeleasă chiar înainte de închiderea timpului de probă, prin indicarea zilei a cincea a lunii a șasea din anul al șaselea.

Ezechiel nu avea nevoie să includă acel reper istoric. Ar fi putut pur și simplu să scrie: „Și a fost că, pe când ședeam în casa mea, iar bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, mâna Domnului Dumnezeu a căzut acolo peste mine.” Faptul că a inclus trimiterea la ziua dinaintea lui „666” este o referință profetică pentru studenții profeției. Trimiterea este pentru cei care au biruința asupra numărului numelui fiarei; ei știu că „666” este un element al Descoperirii lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. Ei știu aceasta, căci sunt poporul lui Dumnezeu, care, potrivit lui Petru, „altădată nu erau poporul lui Dumnezeu.”

În 1 Petru, capitolul doi, cei care sunt acum poporul lui Dumnezeu „au gustat că Domnul este îndurător.” Ei sunt aceia care, în chip profetic, au „mâncat” Cuvântul lui Dumnezeu, spre deosebire de cei care au refuzat să mănânce Cuvântul lui Dumnezeu. Toți profeții vorbesc despre zilele din urmă, iar în Ioan, capitolul șase, Isus a rostit învățătura potrivit căreia ucenicii Săi trebuie să-I mănânce trupul și să-I bea sângele. În acel capitol, ucenicii care au refuzat să-I mănânce trupul și să-I bea sângele au făcut-o în versetul șazeci și șase.

Din clipa aceea, mulți dintre ucenicii Săi s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El. Ioan 6:66.

Înțelepții care mănâncă trupul și beau sângele lui Hristos în zilele de pe urmă înțeleg că Hristos, ca Palmoni, este Numărătorul Minunat și Îi recunosc semnătura când este prezentată. Numărul "665", în versetul de deschidere al capitolului opt din Ezechiel, este prezent acolo pentru oricine dorește să vadă, identificând cel puțin două puncte profetice importante. Primul este că mesajul trebuie înțeles ca acoperind o perioadă de timp dinaintea legii duminicale. Al doilea este că numărul "666" se află într-unul dintre doar două versete din cartea Apocalipsei care este calificat prin precizarea că „înțelepții” vor înțelege în zilele de pe urmă.

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei: căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:18.

„Înțelepții” care înțeleg sporirea cunoștinței în zilele de pe urmă, când Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată, vor ști că „666” este un simbol profetic important, căci vor fi dobândit biruința asupra numărului. Prin urmare, Ezechiel introduce în capitolul opt o răzvrătire care escaladează, reprezentată prin patru urâciuni tot mai mari. Cea din urmă îi identifică pe cei nebuni ca închinându-se soarelui, marcând astfel judecata Ierusalimului (Adventismului) în zilele de pe urmă. Acea judecată are loc în a patra generație. Cele patru urâciuni sunt simbolurile celor patru generații ale Adventismului laodicean.

Prima generație a început în 1863, odată cu răzvrătirea împotriva jurământului lui Moise privind «de șapte ori». Douăzeci și cinci de ani mai târziu s-a manifestat răzvrătirea din 1888. Treizeci și unu de ani mai târziu a avut loc răzvrătirea din 1919, reprezentată de cartea lui W. W. Prescott, «Doctrina lui Hristos». Treizeci și opt de ani după aceea, în 1957, a avut loc răzvrătirea reprezentată de cartea «Întrebări despre doctrină». Vom începe acum să demonstrăm de ce aceste patru repere corespund celor patru urâciuni din Ezechiel, capitolul opt.

În 1863, Adventismul laodicean a introdus o nouă planșă pentru a înlocui cele două planșe care reprezentaseră împliniri ale poruncii din Habacuc, capitolul al doilea: „scrie vedenia și fă-o

lămurită pe tăblițe”. Planșa din 1863 a eliminat „șapte vremuri” din ilustrarea profetică, după cum fusese prezentă pe cele două planșe sacre, alături de 1260, 1290 și 1335. În Habacuc, porunca preciza că tăblițele (la plural) aveau să fie publicate în așa fel încât „să alerge cel ce o citește”. Planșa din 1863 era atât de eronată, încât necesita un material explicativ care să o însoțească. Nu era posibil să privești planșa din 1863 și să „alergi” fără un material suplimentar.

Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Habacuc 2:2.

Diagrama din 1863 a fost un fals menit să ascundă pe cea adevărată, întocmai cum a văzut William Miller în visul său. Cele două diagrame sacre au fost simbolul legământului pe care Hristos l-a încheiat cu poporul care tocmai își asumase poziția de adevărat corn protestant al fiarei din pământ. Acele două diagrame reprezentau un simbol al relației de legământ dintre milleriți și Hristos, care a venit deodată la Templul Său în 1844, iar când a venit, a venit ca Mesagerul Legământului. Israelul vechi ilustrează Israelul modern, iar când Hristos a scos Israelul vechi din robia Egiptului, El prefigura timpul când avea să scoată Israelul modern din robia celor o mie două sute șizeci de ani de stăpânire papală. Sora White susține în mod repetat aceste două istorii ca istorii paralele.

„Asupra noastră strălucește lumina acumulată a veacurilor trecute. Consemnarea uitării lui Israel a fost păstrată spre luminarea noastră. În acest veac, Dumnezeu Și-a întins mâna ca să-Și adune un popor din orice neam, seminție și limbă. În mișcarea adventă, El a lucrat pentru moștenirea Sa, așa cum a lucrat pentru israeliți când i-a scos din Egipt. În marea dezamăgire din 1844, credința poporului Său a fost încercată, precum a fost cea a evreilor la Marea Roșie.” Mărturii, volumul 8, 115, 116.

Când Domnul a încheiat un legământ cu Israelul antic, a dat două table pentru a reprezenta relația de legământ. Când Domnul a încheiat un legământ cu Israelul modern, a dat două table pentru a reprezenta relația de legământ. Cele două table ale celor Zece Porunci prefigurează cele două table ale lui Habacuc. El le-a dat cele două table la puțin timp după trecerea Mării Roșii, pe care Sora White o pune în corespondență cu Marea Dezamăgire din 1844. La puțin timp după 1844, în termenii istoriei profetice, Domnul a scos la iveală a doua tablă. Israelul antic a fost făcut depozitarul Legii lui Dumnezeu, iar Israelul modern a fost făcut depozitar nu numai al Legii lui Dumnezeu, ci și al acelor mari adevăruri profetice.

„Dumnezeu Și-a chemat biserica Sa în vremea aceasta, așa cum a chemat pe străvechiul Israel, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternica secure a adevărului—soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger—El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profetiei pentru timpul acesta. Asemenea sfintelor oracole încredințate străvechiului Israel, acestea sunt un depozit sacru care trebuie transmis lumii.” Mărturii, volumul 5, 455.

Primele două Porunci arată ura lui Dumnezeu împotriva idolatriei, iar în aceleași prime două Porunci El arată că judecata se exercită până la al treilea și al patrulea neam, căci El arată că este un Dumnezeu gelos.

Legea nu a fost rostită în acel timp exclusiv spre folosul evreilor. Dumnezeu i-a onorat, făcându-i păzitorii și păstrătorii legii Sale, dar ea trebuia ținută ca o încredințare sfântă pentru întreaga lume. Preceptele Decalogului sunt adaptate întregii omeniri și au fost date pentru învățătura și cârmuirea tuturor. Zece precepte, concise, cuprinzătoare și pline de autoritate, cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenul său; și toate sunt întemeiate pe marele principiu fundamental al iubirii. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Luca 10:27. Vezi și Deuteronomul 6:4, 5; Leviticul 19:18. În Cele Zece Porunci aceste principii sunt dezvoltate în detaliu și făcute aplicabile condiției și împrejurărilor omului.

'Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.'

Iehova, Cel veșnic, existent prin Sine, necreat, El Însuși Izvorul și Susținătorul a toate, este singurul îndreptățit la venerație și închinare supremă. Omului i se interzice să dea oricărui alt obiect primul loc în afecțiunile sale sau în slujirea sa. Tot ceea ce prețuim și tindem să micșoreze dragostea noastră pentru Dumnezeu sau să împiedice slujirea care I se cuvine, din aceea ne facem un dumnezeu.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru din cele ce sunt sus în cer, ori jos pe pământ, ori în apele de sub pământ; să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești.

A doua poruncă interzice închinarea adusă adevăratului Dumnezeu prin imagini sau asemănări. Multe neamuri păgâne susțineau că imaginile lor erau simple figuri sau simboluri prin care I se aducea închinare Divinității, dar Dumnezeu a declarat o astfel de închinare drept păcat. Încercarea de a-L reprezenta pe Cel Veșnic prin obiecte materiale ar coborî concepția omului despre Dumnezeu. Minte, abătută de la perfecțiunea infinită a lui Iehova, ar fi atrasă de creatură mai degrabă decât de Creator. Și pe măsură ce i s-ar coborî concepția despre Dumnezeu, tot astfel s-ar degrada și omul.

„Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos.” Relația apropiată și sfântă a lui Dumnezeu cu poporul Său este reprezentată sub chipul căsătoriei. Întrucât idolatria este adulter spiritual, dezaprobarea lui Dumnezeu împotriva ei este potrivit numită gelozie. Patriarhi și Profeți, 305, 306.

Gelozia lui Dumnezeu se manifestă în chip deosebit împotriva idolatriei, și nu este o întâmplare că întâia urâciune din Ezechiel, capitolul opt, este „un chip al geloziei”.

Și a fost în al șaselea an, în luna a șasea, în ziua a cincea a lunii, pe când ședeam în casa mea, iar bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, că mâna Domnului Dumnezeu a venit acolo peste mine. Atunci am privit, și iată, o asemănare ca înfățișarea focului: de la înfățișarea șalelor lui în jos, foc; iar de la șalele lui în sus, ca înfățișarea strălucirii, ca culoarea chihlimbarului. Și a întins forma unei mâini și m-a apucat de o șuviță din părul capului meu; și Duhul m-a ridicat între pământ și cer și m-a adus, în vedeniile lui Dumnezeu, la Ierusalim, la ușa porții dinăuntru care privește spre miazănoapte, unde era locul chipului geloziei, care provoacă la gelozie. Și iată, slava Dumnezeului lui Israel era acolo, după vedenia pe care o văzusem în câmpie. Apoi mi-a zis: Fiul omului, ridică-ți acum ochii către miazănoapte. Și mi-am ridicat ochii către miazănoapte, și iată, spre miazănoapte, la poarta altarului, acest chip al geloziei, la intrare.

Ezechiel 8:1-5.

Chipul geloziei este cea dintâi dintre cele patru urâciuni de gravitate progresivă care i-au fost arătate lui Ezechiel. Chipul geloziei reprezintă începutul primei dintre cele patru generații de răzvrătire cu intensitate crescândă în cadrul Adventismului. Prima generație a început în 1863.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât profeția lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer, lucruri în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.